

РЕШЕНИЕ

№ 36513

гр. София, 06.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева
Теодора Василева

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **7081** по описа за **2025** година докладвано от съдия Теодора Василева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на К. Х. Ш. от [населено място] срещу решение № от 17.06.2025 г., постановено по НАХД № 4064/2025 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 112 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 24-4332-022926/01.102024 г. на началника група в отдел „Пътна Полиция“ към СДВР, с което на основание чл. 53 от ЗАНН, на касатора, за нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева, както и „лишаване от правоуправление на МПС“ за срок от 24 месеца. С отделни диспозитиви съдът е осъдил касатора да заплати разноските по делото.

С касационната жалба се твърди неправилност на решението, поради нарушение на материалния закон, допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, като се излагат съображения и, че наложеното наказание е явно несправедливо.

Ответникът – началника група в отдел „Пътна Полиция“ към СДВР, в откритото съдебно заседание, чрез процесуалния си представител юрисконсулт К., изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Представя писмени бележки и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, не изразява становище по касационната жалба.

Настоящият IV-ти тричленен касационен състав на Административен съд София - град, намира

касационната жалба, като подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, за процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Производството пред Софийския районен съд е било образувано по жалба от К. Х. Ш. против НП № 24-4332-022926/01.102024 г. на началника група в отдел „Пътна Полиция“ към СДВР, с което на основание чл. 53 от ЗАНН, на касатора, за нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева, както и „лишаване от правоуправление на МПС“ за срок от 24 месеца.

С обжалваното решение от 17.06.2025 г. по НАХД № 4064/2025 г. Софийски районен съд потвърдил наказателно постановление № 24-4332-022926/01.102024 г. на началника група в отдел „Пътна Полиция“ към СДВР, като с отделни диспозитиви съдът е осъдил касатора да заплати разносните по делото. За да постанови този резултат съдът е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на атакуваното НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Мотивирал е извод, че НП е издадено от компетентен административен орган, спазена е формата за съставяне на АУАН и НП, които съдържат всички необходими реквизити. Приел, че АНО е приложил правилно материалния закон, като е наказал жалбоподателя с наказание, предвидено в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Според съда нарушенията са на просто, формално извършване, като законът не изисква настъпването на вредоносен резултат. От субективна страна това нарушение е извършено при форма на вината пряк умишъл, доколкото жалбоподателят, отказвайки да бъде тестван за употреба на наркотични вещества, е съзнавал, че извършва нарушение на ЗДвП, съгласил се е с последиците на противоправното си поведение и пряко ги е целял. По отношение на наказанието съдът е приел, че правилно АНО е наказал водача с двете предвидени в закона наказания, които законодателят е определил в точно установен размер, поради което за съда не съществува възможност да ги ревизира като ги намали.

Изложеното е мотивирано СРС да постанови оспорения понастоящем правен резултат.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

При постановяването му не са допуснати нарушения, които да съставляват основания за отмяна.

Въззивният съд е изяснил фактическата обстановка по делото, която не е необходимо да преповтаря от касационната инстанция, обсъдил е възраженията и относимата правна уредба. При постановяването на решението си е спазил материалния закон и не е допуснал нарушение на процесуалните правила.

От анализа на доказателствата по делото настоящият касационен състав установява, че районният съд правилно е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от страна на административнонаказващия орган, които да са довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. АУАН и НП са издадени от териториални и материално компетентни органи. Отразените в тях факти и обстоятелства са верни, същите са подкрепени с надлежни и достатъчно писмени и гласни доказателства, направените въз основа на тях изводи за авторството на нарушението в лицето на касационния жалбоподател, както и за субективната и обективната страна на самото нарушение са верни. Спазени са формата и реда при издаването им, респ. съставянето им, като правилно РС е констатирал, че същите съдържат минимално изискуемите реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН.

В чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП е възведена императивната забрана за водача на пътно превозно средство да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

В тази връзка в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП (действалата към момента на издаване на наказателното

постановление редакция от ДВ, бр. 2 от 2018 г., в сила от 3.01.2018 г.) е предвидено, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.

С оглед касационните доводи следва да се посочи, че текстът на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, очевидно сочи, че съставомерното деяние в случая се състои не в нещо друго, а в отказа на водача да изпълни разпореждане на контролния орган да бъде извършена проверка с техническо средство или в неизпълнение на предписанието на контролния орган за медицинско изследване. Казано с други думи, не невъзможността да се установи употребата на наркотични вещества или техни аналози от водача, като последица от едновременния му отказ да се извърши, както проверка с техническо средство, така и медицинско изследване е основание за прилагане на административно наказателна отговорност, а самият отказ да се изпълни задължително разпореждане на контролния орган или дадено от него задължително предписание.

В случая, няма съмнение и спор, че независимо от конкретно сочените причини и обяснения за това, касаторът не е изпълнил, нито нареждането на контролните органи за извършване на проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози, нито пък нареждането на контролните органи за извършване на химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. Казано с други думи, в случая са проявени и двата фактически състава, предвидени в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, осъществяването на които е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред.

Цитираната законовата разпоредба е императивна и не урежда изключения или възможни хипотези на законосъобразен отказ. Отказът винаги осъществява състав на нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Единствената възможност за нарушителя да докаже, че не е извършил нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП е като бъде подложен на тест, резултатите от които се проверяват чрез допълнителни медицински и химически изследвания, за което в случая е издаден талон за медицинско изследване № 0179334. След като нарушителят не е направил предписаните му медицински изследвания, той доброволно и за втори път се е лишил от възможността да докаже, че не е употребявал наркотични вещества.

Съобразно чл. 2, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г., при извършване на проверка за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози проверяваното лице е длъжно да изпълнява точно дадените му от контролните органи по Закона за движението по пътищата разпореждания и указания, освен ако те налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или друго нарушение на нормативен акт или застрашават неговите или на други лица живот или здраве, а според чл. 2, ал. 2 от същата Наредба, неизпълнението на задължението по ал. 1, с което се възпрепятства извършването на проверката, се приема за отказ на лицето да му бъде извършена такава. В случая касаторът пред касационната инстанция твърди, че е стигал до гърч при взимането му на кръв, което твърдение обаче не доказва, че манипулацията, която е отказал застрашава живота му. По делото не е установено, че физическото състояние на касатора не му е позволило да даде проба, а че същият е

отказал да даде такава видно от АУАН и протокола за медицинско изследване.

Настоящият състав намира, че нарушението е доказано по несъмнен начин, като доказателства противостоящи на отразеното в акта, не са събрани по делото.

С оглед заявеното от касатора, че са налице условията по чл. 28 от ЗАНН съдът приема, че в настоящия случай не е приложим режима на маловажност на деянието предвиден в чл. 28 от ЗАНН. Установяването на употребата на алкохол или друго упойващо вещество и тяхната концентрация е от съществено значение за определяне дали е налице административно нарушение или престъпление. Законодателят е въздигнал в самостоятелно нарушение отказът да бъде извършена проба с техническо средство или неизпълнението на предписание за медицинско изследване. Именно в тази връзка нормалната логика води на извод, че отказа да бъде дадена такава проба е продиктуван от желанието на съответното лице да прикрие нещо по-съществено, като например употребата на наркотици, а това пък представлява престъпление. Именно това е причината само отказът за извършване на проба да е достатъчен за ангажиране отговорността на отказалото да я извърши лице. Предвид на изложеното не може да бъде приложен института на маловажност за конкретното нарушение.

Наложено наказание, съдът намира за законосъобразно определено, тъй като съгласно чл. 174, ал. 3 от ЗДвП нарушителят се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от 2 години и глоба 2000 лв. Наложено наказание е глоба в размер на 2 000 лв., както и в условията на кумулативност лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 24 месеца, т. е., наложеното наказание е в предвидения размер. Не е възможно да се наложи наказание под минималния предвиден за това размер на наказанието, поради което същото е правилно определено от АНО и съответно правилно е потвърдено от СРС.

По тези доводи обжалваното решение е правилно и същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед разпоредбите на чл. 63д, ал. 3 и ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, направеното от процесуални представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно, като същото следва да бъде определено в размер на 130 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, Административен съд София-град, IV-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 17.06.2025 г., постановено по НАХД № 4064/2025 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 112 състав.

ОСЪЖДА К. Х. Ш., с [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 130 /сто и тридесет/ лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение за касационното производство.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

